

Sygn. akt V CSK 551/13

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z wniosku Dyrektora Domu Opieki [...] w M.

przy uczestnictwie J. M.

o skierowanie na leczenie psychiatryczne bez zgody,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 grudnia 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki

od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 10 kwietnia 2013 r., sygn. akt XIII Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i przyznaje adwokatowi S. M. od Skarbu Państwa Sądowi
Okręgowego w W. kwotę 200 (dwieście) złotych powiększoną
o podatek VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej
udzielonej uczestniczce w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Skarżąca powołała się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), jednakże nie występuje ta przesłanka przyjęcia jej do rozpoznania.

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/2001, OSNP 2004, nr 6, poz. 100). Konieczne jest zatem przedstawienie takich zarzutów, które wskazują na oczywiste naruszenie przez sąd zasad orzekania w demokratycznym państwie prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2009 r., I CSK 126/09, niepublikowane).

W skardze nie zostały przytoczone wystarczające argumenty świadczące kwalifikowanym naruszeniu prawa przez Sąd Okręgowy. Podkreślić należy, że jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest stanowisko skarżącej, że jest ona oczywiście uzasadniona, to w uzasadnieniu wniosku powinna ona zawrzeć wywód prawny wykazujący takie kardynalne

naruszenie prawa (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 135, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, LEX nr 421035, z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06, LEX nr 201037).

Skarżąca wskazała, że skarga jest oczywiście uzasadniona ponieważ w toku postępowania „nie została zrealizowana funkcja najmniejszej uciążliwości poprzez afirmację jedynie rzekomych celów zdrowotnych z pominięciem innych interesów i dóbr osobistych uczestniczki postępowania (...)”.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającej poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło przede wszystkim w interesie publicznym.

Podnieść ponadto należy, przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe, uzupełnione w postępowaniu odwoławczym poprzez dopuszczenie dowodu z dokumentów, opinii biegłego psychiatry i uzupełniającej opinii biegłego psychiatry z dnia 6 marca 2013 r. oraz dokonana ocena prawna stanu faktycznego sprawy nie narusza w sposób kwalifikowany powołanego w skardze kasacyjnej art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (Dz. U. Nr 231, poz. 1375).

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).